

Sygn. akt I C 1249/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan - Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa D. D.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda D. D. kwotę 3.775,19 (trzy tysiące siedemset siedemdziesiąt pięć 19/100) złotych z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 9 września 2012 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III stosunkowo rozdziela koszty procesu i nieuiszczone koszty sądowe w ten sposób aby pozwanego obciążało 35,97 %, zaś powoda 64,03 % tych kosztów, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 1249/13

UZASADNIENIE

Powód D. D. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 10.495,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 8 września 2012 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że 8 sierpnia 2012 r. doszło do kolizji drogowej, w następstwie której uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) nr rej (...) stanowiący własność powoda. Powód dochodzi odszkodowania z tytułu OC od ubezpieczyciela sprawcy szkody, ponieważ odszkodowanie wypłacone przez pozwanego w kwocie 9.064,81 zł w ocenie powoda zostało zaniżone. Zdaniem powoda jego pojazd nadawał się do naprawy. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 10.055,70 zł z tytułu kosztów naprawy samochodu oraz kwota 440 zł z tytułu kosztów prywatnej ekspertyzy zleconej przez powoda przed wytoczeniem powództwa.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany zakwestionował roszczenie pozwu w całości. Pozwany wskazał, że w procesie likwidacji szkody ustalił, że koszty naprawy pojazdu byłyby większe od wartości pojazdu sprzed zdarzenia. Tym

samym pozwanym rozliczył przedmiotową szkodę jako tzw. szkodę całkowitą i wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 9.064,81 zł, która w pełni pokrywa rzeczywiście poniesioną przez powoda szkodę. Pozwany zakwestionował też prywatną opinię dołączoną do pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 sierpnia 2012 r. doszło do zdarzenia, w następstwie którego uszkodzeniu uległ samochód marki V. (...) o nr rej. (...), należący do powoda. Sprawca kolizji posiadał obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

Powód w dniu 9 sierpnia 2012 r. zgłosił szkodę pozwanemu.

Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi kwotę 9.064,81 zł, kwalifikując szkodę w pojeździe powoda jako szkodę całkowitą.

(bezsporne, dowód: pisma k. 10 i 39)

Powód przed wytoczeniem powództwa zlecił sporządzenie kalkulacji wartości pojazdu sprzed szkody i kosztów jego naprawy, za którą zapłacił 400 zł.

(dowód: opinia techniczna k. 11 – 38, faktura k. 40)

Wartość pojazdu w chwili zdarzenia wynosiła 15.500 zł. Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym wyniosła 12.400 zł. Koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, według cen z sierpnia 2012 r. wynosił 30.260,36 zł. Wartości te wskazują na to, że naprawa pojazdu w sposób zgodny ze sztuką i technologią producenta byłaby ekonomicznie nieuzasadniona, gdyż koszt naprawy pojazdu przekraczałby wartość rynkową pojazdu. Szkodę w pojeździe powoda należy zatem zakwalifikować jako szkodę całkowitą.

(dowód: opinia biegłego W. B. k. 332 – 355, 395 - 396)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd oparł na przedłożonych w sprawie dokumentach oraz dokumentach z akt szkody, których prawdziwość i wiarygodność nie była kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu.

W niniejszej sprawie bezsporna była okoliczność, iż pozwany był ubezpieczycielem sprawcy wypadku, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd powoda. Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do tego, czy szkoda w pojeździe powoda może zostać rozliczona jako szkoda całkowita. Sporna była również sama wysokość dochodzonego roszczenia.

Przy ustalaniu wysokości kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu powoda powstałych wskutek wypadku z 8 sierpnia 2012 r., wartości pojazdu przed szkodą oraz wartości pozostałości pojazdu, Sąd oparł się na opinii biegłego W. B.. Biegły sporządził opinię zgodnie z zakreśloną tezą dowodową, posługując się powszechnie uznaną metodą i programem kosztorysowym, ale również własną wiedzą i doświadczeniem. Opinia biegłego była jasna, logiczna i spójna, oraz odpowiadała na zasadnicze kwestie wymagające wiadomości specjalnych. Opinia biegłego została w sposób przekonujący uzasadniona i nie została zakwestionowana przez strony żadnym zarzutem, który mógłby wywołać uzasadnione wątpliwości co do wiedzy i bezstronności biegłego. Nadto opinia biegłego W. B. była pełniejszą, niż dotąd sporządzone opinie, czy to na zlecenie stron, czy też na zlecenie Sądu w niniejszym postępowaniu (wcześniejsza opinia biegłego sądowego P. D.). Oceniając opinię biegłego W. B. należy mieć na uwadze także to, że był on wieloletnim kierownikiem (...) serwisu (...), stąd dysponował szeroka wiedzą i doświadczeniem w zakresie, w jakim wydawał swoją opinię. W związku z tym Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego W. B..

Na wstępie wskazać należy, że nie była sporna sama zasada odpowiedzialności pozwanego. Pozwany nie kwestionował, że na podstawie zawartej ze sprawcą szkody umowy w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odpowiada on za następstwa zdarzenia wskazanego w pozwie, w wyniku, którego uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd. Pozwany podnosił przede wszystkim, że przedmiotową szkodę należy rozliczać jako szkodę całkowitą, z czym z kolei nie zgadzał się powód.

Tym samym stwierdzić należy, że podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowił przepis art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej – zgodnie z art. 822 § 4 k.c. – może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. W ubezpieczeniach majątkowych świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.). Działanie sprawcy szkody, jaka wystąpiła w samochodzie należącym do powoda, należało ocenić w świetle przepisu art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Z kolei odpowiedzialność ubezpieczyciela, o której mowa w art. 39 i 40 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz 1152, ze zm.) stanowi pochodną odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, przy czym obejmuje ona zarówno odpowiedzialność za własny, jak i cudzy czyn. W myśl art. 34 ust. 1 powołanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zgodnie z art. 35 wymienionej ustawy, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W świetle cytowanych przepisów Sąd stwierdził, że pozwany, ponosząc odpowiedzialność wobec powoda zobowiązany był do pełnego pokrycia wyrządzonej szkody, co wynika z treści art. 361 k.c. Naprawienie szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu mechanicznego następuje poprzez zapłatę stosownej kwoty, niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, a jeżeli pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem judykatury szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między jego obecnym stanem majątkowym a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Obowiązek naprawienia szkody, tj. wypłata odszkodowania, nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., sygn. III CZP 68/01, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2003r., sygn. IV CKN 387/01).

Mając na uwadze przedstawione rozważania, Sąd podzielać w pełni wnioski płynące z opinii biegłego W. B. ustalił, że wartość pojazdu powoda na dzień powstania szkody wynosiła 15.500 zł, zaś wartość przedmiotowego pojazdu w stanie uszkodzonym wynosi 3.000 zł. Biorąc pod uwagę ustalenia w zakresie uzasadnionego kosztu naprawy pojazdu

oraz szacunkową wartość rynkową pojazdu, stwierdzić należy, że w niniejszym postępowaniu wystąpiły podstawy do rozpatrywania szkody w kategoriach tzw. szkody całkowitej.

Niemniej powód domagał się też zwrotu kosztów poniesionych w związku ze sporządzeniem prywatnej wyceny szkody.

Niewątpliwie koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 kc) (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 2 września 1975 r., I CR 505/75, LexPolonica nr 319344).

W okolicznościach niniejszej sprawy uzasadnione było zweryfikowanie twierdzeń pozwanego o wysokości szkody prywatnym kosztorysem. Ekspertyza ta, choć nie mogła być wykorzystana w całości w niniejszym postępowaniu, potwierdziła zaniżenie odszkodowania należnego powodowi, co zostało przynajmniej w części potwierdzone przez biegłego powołanego przez Sąd. Wynagrodzenia za sporządzenie kosztorysu nie sposób uznać za wygórowane w szczególności w zestawieniu z kosztami opinii biegłego. W oczywisty zaś sposób działania pozwanego – polegające na przedstawianiu zaniżonych wyliczeń – zwiększały szkodę powoda poprzez nienależyte przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego, co uzasadnia naprawienie jej przez pozwanego również w tym zakresie.

Uwzględniając zatem kwotę wypłaconą przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego (9.064,81 zł), na rzecz powoda – na podstawie powołanych przepisów – należało zasądzić 3.775,19 zł (12.400 zł – 9.064,81 zł + 440 zł). Mając zaś na uwadze to że szkoda została zgłoszona pozwanemu 9 sierpnia 2012 r. – zgodnie z przepisem art. 817 k.c. w zw. z 481 k.c. – należało zasądzić w granicach żądania powoda odsetki ustawowe od dnia następnego po upływie terminu 30 dni od zgłoszenia szkody (pkt I wyroku).

Powództwo w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu jako bezzasadne (pkt II wyroku).

Powód wygrał proces w 35,97 %, dlatego też koszty procesu między stronami rozdzielono stosunkowo – na podstawie art. 100 zd. 1 kpc, a szczegółowe ich wyliczenie – na podstawie art. 108 § 1 zd. 2 kpc – pozostawiono referendarzowi sądowemu (pkt III wyroku).

Z tych wszystkich powodów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR Paweł Juszczyzyn